De Heraut

VAN DE

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (*Staatsblad* N°. 124).

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseeren aan de **REDACTIE**, Abonnementen en Advertentiën aan de **ADMINISTRATIE** van **De Heraut**, Warmoesstraat 106, Amsterdam.
Inzendingen die later dan Donderdag 's namiddags te 12 ure worden ontvangen kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Zondag 2 October 1887. N°. 510.

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden ƒ 1.20. Afzonderlijke nummers aan het Bureel 10 Cent.
Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaren, Postdirecteuren enz. en aan het Bureel, Warmoesstraat **106**, te Amsterdam.
Advertentiën: van 1 tot 6 regels 90 Cent; voor elken regel meer 15 Cent. Aanvragen en vermelding van liefdegaven en Verslagen van Verecnigingen 10 Ct. per regel.

De naam Christus.

TWAALFDE ZONDAGSAFDEELING.

II.

> Eenen profeet, uit het midden van u, uit uwe broederen, als mij, zal u de Heere, uw God, verwekken: naar hem zult gij hooren. Deut. 18:15.

Het ambt dat aan Jezus wierd opgedragen, en waartoe hij verordineerd en met den Heiligen Geest gezalfd was, is drieërlei, t. w. het ambt van *Profeet*, van *Priester* en van *Koning*. Deze drie, en in deze volgorde.

Gelijk ge u herinnert, is het ambt de uitoefening van Gods *souvereine Opperhoogheid* door eenen mensch. Niet de uitoefening van zijn Goddelijke Almacht, want die stelt Hij nooit ter beschikking van een mensch. Ook is het ambt niet de uitoefening van Gods *will* door menschen; dit toch doen niet enkel personen in het ambt, maar op hun beurt alle menschen. Neen het ambt is de uitoefening van die bepaalde mogendheid des Heeren die in zijne Souvereiniteit, in zijn Overhoogheid in zijn Heerschersmacht ligt, d. i. in zijn Scheppersrecht om over alle creatuur te beschikken en alle schepsel onder zijn bedwang te houden.

Hieruit vloeit vanzelf voort, dat onder de drie genoemde ambten van Profeet, Priester en Koning, het ambt van Koning de voleinding in zich draagt, en dat de beide andere in hun uitwerking de glorie van het Koninklijk ambt van Christus moeten dienen.

Wilt ge dan ook de drie tot één herleiden, om in één ambt heel de volheid zijner majesteit uit te drukken, dan moet ge hem niet als den Profeet, en ook niet als den Priester eeren, maar u voor hem nederbuigen als uw Koning, die Koninklijk én in uw bewustzijn, én in uw zedelijk leven, én in uw persoonlijke daad heerschen wil.

Vandaar dat onze Catechismus dan ook zeer juist dit uitnemend en voleindend karakter van de Koninklijke majesteit in den Messias uit doet komen, door hem als Profeet *den hoogste*, als Priester *den eenige*, maar als Koning *den eeuwige* te noemen.

En toch, ook al ligt in de Koninklijke majesteit de voleinding en de volheid van het ambt, de splitsing in de drieërlei waardigheid van Profeet, Priester en Koning geschiedt niet zonder groote oorzaak.

God de Heere schiep metterdaad drieërlei leven in onzen menschelijken persoon in. Een ander is het leven van onze *kennis*, een ander het leven van onzen *wil*, en weer een ander het leven van *de daad*; of wilt ge van ons optreden in de wereld.

Feitelijk heerscht God de Heere over alles, en in China zoomin als in Indië geschiedt ooit iets tegen zijn verborgenen wil. Door heel de schepping geldt het: „Geen ding geschiedt er ooit gewisser, dan 't hoog bevel uit 's Heeren mond." Maar hierin rust de Heere niet. Hij zoekt als onze Vader in de hemelen kinderen, die Hem kennen zullen, en met het heldere bewustzijn der kennisse zijn wil zullen ten uitvoer leggen. Vandaar de noodzakelijkheid dat de Souvereine mogendheid des Heeren ook in hun bewustzijn openbaar zal worden. Ook in hun denken en in hun verstand en in hun verbeelding wil God Almachtig heerschen. En daarom is er een goddelijk onderwijzen van deze zijn kinderen noodig, en het is deze goddelijke onderwijzing en verlichting en verrijking van het bewustzijn zijner kinderen, waarop het Profetisch ambt van den Christus doelt.

Doch ook dit is niet genoeg.

Kennis kan nog opgeblazen maken, en door de zondige neiging en drijving des gemoeds de kennisse tegen God gekeerd worden. Den Duivel faalt het niet aan kennisse, maar wel aan *den goeden wil*. Ook de wereld van ons *wils*leven moet daarom door God beheerscht. Ook in wat we ons *zedelijk* leven, het leven van ons gemoed en onze neiging en zelfbepaling noemen, moet derhalve de mogendheid des Heeren reddend, vrijmakend en beheerschend indringen, en hieruit ontstaat de noodzakelijkheid van het *Priesterlijk* ambt.

En eerst als nu op die wijs uw bewustzijn door den *Profeet* verhelderd, en uw wilsleven door den *Priester* in rechte sporen geleid is, kan de *Koning* eerst met volle koninklijke glorie heerschen in uw daad en in uw lot.

Niet, alsof de Koning wachtte tot de Profeet en de Priester hun taak bij u voleind hadden. Zoo dor werktuiglijk is deze ambtsbediening niet, en alle drie deze ambten schuiven, naar de gelegenheid van uw persoon, voor en door elkander. Maar vraagt ge naar de volle glorie van de Koninklijke heerschappij van den Christus in Gods uitverkorenen, dan komt die eerst dan tot stand, als de Profeet uw bewustzijn opgeklaard en de Priester uw wilsleven in het zoet van het dankoffer heeft ingeleid.

Deze drievoudige uitoefening van de Souvereine mogendheid des Heeren HEEREN in ons Bewustzijn, ons Wilsleven en onze Daad, grijpt plaats onafhankelijk van de vraag, of we al dan niet in zonde vielen.

Ook in het Paradijs vóór den val wierd Adam en wierd Eva profetisch, priesterlijk en koninklijk bewerkt. De Catechismus vatte dit zeer juist toen hij verklaarde, dat Adam 1°. den Heere recht kennen, 2°. Hem van harte liefhebben, en 3°. met Hem in de eeuwige zaligheid leven moest.

Dit kan ook niet anders.

Door de zonde wierd wel ons Bewustzijn, onze Wil en onze Daad verdorven, maar niet er uit geboren. Ook vóór den val was er in Adam Bewustzijn, Wil en Daad en in elk dezer drie heerschte het Gezag en wrocht de Mogendheid des Heeren HEEREN.

En evenzoo houdt dit drieërlei ambt, als eens de zonde niet meer zijn zal, niet weer op. Integendeel. De *kennisse* zal dan eerst zuiver doorwerken. De offerande van het offer der dankbaarheid dan eerst volkomen zijn. De heerschappij van den Heere HEERE over zijn volk dan eerst in vollen luister schitteren.

Maar wel valt, zoo ge u de zonde wegdenkt, de bediening van dat drievoudig ambt door een Middelaar weg. In het Paradijs vóór den val wierd Adam profetisch, priesterlijk en koninklijk bewerkt *rechtstreeks*. Er is geen zweem van een tusschenkomenden persoon in het Paradijs merkbaar. Er is God en de mensch, maar geen ambtelijke dienst van menschen bij den mensch.

En evenzoo zal, als eens de zonde tot de geschiedenis zal behooren, deze rechtstreeksche bewerking, zooveel dit kan, terugkeeren. Dan zullen we zien „aangezicht tot aangezicht", »kennen gelijk we gekend zijn" (1 Cor. 13:12). Dan zegt de Christus, »zeg Ik u niet, dat Ik tot den Vader voor u bidden zal, want de Vader zelf heeft u lief" (Joh. 16:26). En ook, dan „zal de Christus het Koninkrijk aan God den Vader overgeven, opdat Hij zijn moge alles in allen" (1 Cor. 15:28).

Niet de Profetische, de Priesterlijke, de Koninklijke heerschappij des Heeren HEEREN hangt dus aan de zonde, maar wel de bediening van deze drie *door een Middelaar*; de bediening ervan door den dienst van een mensch; of wil men de *ambtelijke* bediening. Wat buiten de zonde rechtstreeks, zonder orgaan, toegaat, heeft waar zonde inkomt, de zijdelingsche bediening door den ambtelijken mensch van noode.

Evenwel is hiermeê niet bedoeld, dat de Zone Gods, ook buiten de zonde om, hier niet zijn eigen werk zou hebben.

Deze gedachte ligge verre van u, want hiermeê zoudt ge het onderscheiden werk van den Zoon in de goddelijke bedeeling voorbijzien en niet tot zijn recht laten komen.

De Zone Gods is de Profeet, de Priester en de Koning *ook der engelen*. Ook de engelen eeren hem als hun Heere en Koning, niet om zijn offerande op Golgotha, maar geheel buiten het Middelaarschap der Verzoening om. Van eeuwigheid tot eeuwigheid blijft de Tweede Persoon in de Drieëenheid *het Woord*, en als zoodanig de *Wijsheid* des Heeren HEEREN in zich dragende, en is hij het die alle redelijk en bewust schepsel door den Heiligen Geest bezielt en beheerscht.

In dien zin was hij, de Zoon, de Tweede Persoon in de Drieëenheid, dus ook voor Adam in het Paradijs, vóór zijn val en geheel buiten het Middelaarschap om, de Drager van zijn bewustzijn, zijn zielsleven en zijn daad. En toch was dit geen ambtelijke werkzaamheid, want dit deed de Zoon almogend, rechtstreeks, *als God*, in gemeenschap met den Vader en den Heiligen Geest.

Toen daarentegen de zonde was ingeslopen, en de breuke voltooid, en de rechtstreeksche gemeenschap tusschen God en zijn mensch verbroken was, toen ja, is de noodzakelijkheid van den Middelaar ontstaan; niet voor de gevallen engelenwereld, die onherroepelijk weg was, maar voor den gevallen mensch, over wien gedachten der ontferming waren.

Toen onstond de noodzakelijkheid om bij dezen gevallen mensch een Middelaar te doen optreden. Voor dat Middelaarschap *den mensch* Christus Jezus te verordineeren. En nu dien mensch Christus Jezus te doen ingaan in het drieërlei ambt van Profeet, Priester en Koning, zoals ook nu dezelfde souvereine mogendheid des Heeren door hem zou worden uitgeoefend, als vroeger; maar nu niet meer rechtstreeks; nu door een Middelaar; nu door den dienst van een mensch; door een orgaan; ambtelijk.

Van het eerste dezer drie ambten, t. w. van het Profetische ambt, zegt de Catechismus, dat Jezus verordineerd en gezalfd is „tot onzen hoogsten profeet en leeraar, opdat hij ons den verborgen raad en wille van God aangaande onze verlossing volkomenlijk openbaren zou."

Ook hierbij is dus te onderscheiden tusschen den algemeenen achtergrond, en het speciaal karakter van dit ambt.

De algemeene achtergrond is, dat de Tweede Persoon in de Drieëenheid het *Woord* heet, en dat van dit Woord geldt: „In hetzelve was het leven, en het leven was het licht der menschen, en het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft het niet begrepen."

Zoo geldt ook nu nog voor de heidenwereld, dat de Zone Gods (niet de Middelaar) in het leven van al deze volken het licht is; dat alle kennis die aan deze natiën verbleef uit het Woord is; en dat alleen de sluiers van heur eigen zonde en zinsverduistering haar beletten dit goddelijk licht te zien.

Zoo geldt het in onze eigene omgeving, dat alle kennisse en wetenschap die buiten Gods Woord om, in de ongeloovige wereld, nog met deelen van waarheid schittert, van oogenblik tot oogenblik door den Zoon in deze kringen wordt uitgestraald.

En zoo geldt ook van Gods kinderen, dat in de dagen, dat hen nog duisternis omving, en er nog geen licht in hun ziel doorbrak, de algemeene kennis van recht en gerechtigheid, van goed en kwaad die nog in hen was en nawerkte, door het eeuwige Woord in hen gedragen wierd.

Zoo ge wilt een algemeen profetisme van het eeuwige Woord in het menschelijk bewustzijn, maar uitgaande niet van den Middelaar die mensch was, maar van den Zone Gods, die zelf God en bij God zijnde rechtstreeks met goddelijke mogendheid werkt.

Doch op dezen algemeenen grondslag komt nu het speciaal *profetisch ambt* van den Middelaar *in Gods kerk* te staan.

En hiermeê treedt voor u *niet* het eeuwige Woord maar de *Vleeschgewordene*; niet de Zone Gods, maar de *Zoon des menschen*, niet de Goddelijke persoon, maar de *mensch* Christus Jezus.

Deze „mensch Christus Jezus" wordt nu verordineerd. Hij wordt beateld voor het ambt. Hij wordt, om dit ambt te kunnen bedienen, met den Heiligen Geest gezalfd. Hij ontving daartoe den Heiligen Geest *zonder mate*

En deze aldus verordineerde en in het ambt ingestelde mensch Christus Jezus, ontvangt nu last en macht, om in de verkorenen des Heeren de kennisse in te brengen, hen te verlichten en hun bewustzijn te zuiveren en te verrijken.

Toch moogt ge dit niet weer zóó denken, als had nu deze *mensch* Christus Jezus niets met het *eeuwige Woord* gemeen. Het speciale mag niet losgemaakt van den algemeenen achtergrond, waarop we wezen.

Integendeel, juist *het Woord* is vleesch geworden. Juist de *Tweede Persoon* trad in Jezus op. Het was de *Zone Gods* die gezien is als de Zoon des menschen.

Zijn ambtelijk vermogen om in Gods kinderen het bewustzijn om te zetten, te zuiveren en te verrijken, was dan ook niet van buiten op hem gelegd, maar wortelde in die wonderbare *Theologia unionis*, die onze Middelaar, naar luid van de belijdenis der kerk, bezat. Door *Theologia unionis* 1) toch drukten onze vaderen uit, dat de Middelaar zijn eigen kennis van de dingen en het wezen des Heeren HEEREN, niet door mededeeling ontvangen had, maar krachtens zijn eigen eenheid met het goddelijk Wezen bezat.

Het eeuwige Woord is uit den Vleeschgewordene niet weg. De Zone Gods is niet buiten den Zoon des menschen. De Tweede Persoon is in Jezus van Nazareth.

Dat nu de mensch Christus Jezus in dien zin als *Profeet* optrad heeft een stipte en strenge beduidenis.

1) Godskennisse krachtens innerlijke eenheid met God

Veel is vooral in onze eeuw over het eigenlijk karakter van een profeet gehuspeld en verhandeld. Een profeet, zei de één, is een voorzegger van dingen die komen zullen. Een ander zag in hem een aankondiger van Gods oordeelen. Een derde, een zedelijk getuige. Een vierde een nationaal bestraffer en volksleider. En zoo doolde men steeds verder buiten Gods Woord om.

Naar dat Woord toch is de beteekenis en het karakter van een profeet geen oogenblik onzeker of twijfelachtig. Een profeet is, naar luid der Heilige Schrift, iemand die uit Gods raad aan zondaren bekend maakt al wat voor hen noodig is ter behoudenis en opdat ze hun God met eere zouden dienen.

Er traden in Israël ook *valsche* profeten op. En wat is nu het doodelijk argument waarmeê de echte profeet deze valsche nabootsers ontwapent?

Lees het maar in Jeremia 2:16 v. v.: „Hoor niet naar de woorden der profeten, zegt de Heere der heirscharen, want ze spreken het gezicht van hun eigen hart, en niet uit mijnen mond; want wie hunner heeft in den raad des Heeren gestaan, en zijn woord gezien of gehoord?"

Dit is helder, doorzichtig en eenvoudig. Er is een raad des Heeren. Die raad is verborgen. Geen zondaar kan uit zichzelf in dien raad ingluren. Ook komt hem op verre na de kennisse van al dien raad niet toe.

Maar toch is er een deel in dien raad des Heeren, waarvan de zondaar kennis moet dragen; waarvan hij weten moet, om zijn weg wel aan te stellen; en waarvan hij geheel doordrongen moet worden, om zijn God te kunnen dienen en uitzicht te hebben op behoudenis.

En het groote middel nu, waardoor dit deel van den raad des Heeren aan den zondaar wordt meégedeeld, aangebracht, ingeprent en ingeplant, dát is *het ambt der Profetie*.

De naam van den Profeet zegt én in het Oude én in het Nieuwe Testament, niets anders, dan dat hij aankondiger, overbrenger, mededeeler, berichtgever, uitspreker is; slechts met de nevengedachte, dat dit uitspreken en aankondigen niet aan zijn wilkeur hangt, maar met drang en overmacht hem tot noodwendigheid wordt.

Een „vuur in de beenderen" zooals Jeremia het uitriep. Dat hij wilde zwijgen, maar niet kon: „Heere, gij zijt mij te sterk geweest, en hebt overmacht."

Intusschen onderscheide men hier nu wel tusschen *den* eigenlijken Profeet en de ondergeschikte *hulp*-profeten.

Jezus *alleen* is *de* Profeet. Maar gelijk een Commissaris die in eenig werk door den Koning is aangesteld, voor zoover hij niet alles zelf kan doen, weer op zijn beurt commissarissen onder zich en in zijn naam aanstelt, die hem vertegenwoordigen, zoo ook ging het toe bij dit Profetisch ambt.

Het ambt droeg en draagt de Christus. *Het* Profetisch ambt voor heel de kerk door alle eeuwen en onder alle volk.

Maar overmits hij zelf niet allerwegen persoonlijk dit ambt in zijn volledigheid bedienen kon, heeft de Profeet weer andere profeten onder zich als zijn hulpe aangesteld, die nu in zijn naam als profeten optreden.

Hierin ontvingen echter deze onder-profeten volstrekt geen ambt of rang naast hem of boven hem, maar bleven ze de organen waarvan hij zich bediende, om zelf zijn eigen ambt door hen te kunnen bedienen.

Ook de heidenen wisten, dat er een verborgen raad Gods was, en ook zij wilden in dien raad doordringen. Vandaar hun guichelaars en waarzeggers, en mysteriën en hun valsche profeten.

Maar terwijl nu aan Israël gelast wordt, om zich voor deze guichelaars en duivelbezweerders en doodenondervragers streng te wachten, wordt tevens aan Israël gezegd: »Een profeet uit het midden uwer broederen, als mij, zal de Heere uw God u verwekken. *Hem zult gij hooren!*" (Deut. 18:15), en door dit woord is Jezus alleen, en bij uitsluiting, als *de* Profeet zijner kerk ingesteld 1).

KUYPER.

1) Een gezicht inzonderheid vraagt ons of toch Jesaia 63:16: „Gij zijt toch onze Vader, want Abraham weet van ons niet en Israël kent ons niet. Gij, o, Heere, zijt onze Vader, onze Verlosser vanouds af is uw naam" —, niet stelliglijk alle wetenschap der gestorvenen van het lot der achtergeblevenen uitsluit. Mogen we in antwoord op deze vraag opmerken, dat hier geen sprake is van eenige voorbede van Abraham voor Israël noch van de kennis die hij hebben mocht van de gebeden van zijn volk, maar van een weten en kennen gelijk *een Vader* kent. Op dat *vaderschap* valt in Jesaia 63:16 dan ook al de nadruk. Daarom worden niet Mozes, Samuël of Elia, maar bepaaldelijk Abraham en Jacob genoemd, omdat deze als stamvaders voor het volk golden. Al is het dus, dat deze uitspraak zeer ongunstig is voor hen, die bij de afgestorvenen kennisse van de gebeden der achtergeblevenen stellen, en al schuilt er alleszins grond in om deze te loochenen, toch zouden we dit niet in absoluten zin durven zeggen. Genoeg, dat het ons stellig moest geopenbaard zijn, zoo wij op hun voorbede mochten leunen. En dit is *niet* het geval. Eer neigt het geopenbaarde tot het tegendeel.

„Onderscheid makende."

> En ontfermt u wel eenigen onderscheid makende.
> Judas: 22.

In Gods rijke Schepping is nergens eentonigheid of eenvormigheid. Zelfs die eindelooze en onmetelijke zee, die van kust naar kust haar wateren rolt en voortstuwt, hoe wisselt ze niet in tinten en kleuren, in golving en strooming, en in de wereld van levende visschen die ze in haar schoot verbergt.

Alleen de dorre vlakte der woestenij en de vallei der schaduwe des doods is doodelijk eenvormig. Maar ge weet ook, die dorre vlakte der woestijn is uit Gods Schepping niet. Die kwam door den vloek. Die is om de zonde. En jubelend roepen Gods kinderen haar toe, dat eens die dorre vlakte weer met bloemen overdekt en als een roos bloeien zal.

Geen dwazer droom dan ook, dan de droom der gelijkheid onder menschen. Als reeds de visschen der zee eindeloos in vorm en tint en afmeting en aard verschillen, hoe zou dan de kroon van de Schepping Gods in doode eenvormigheid tanen kunnen! Is in den mensch nog zooveel hooger leven dan in visch en vogel, in blad en bloem, hoe veel rijker moet dan in die menschenwereld niet de eindelooze rijkdom en de oneindige verscheidenheid van Gods Schepping zijn!

In het graf, ja, vallen die verschillen ten leste ganschelijk weg, en gelijk de Psalmist zegt, in het graf worden we als schapen in de groeve bijeengezet. Maar dan is het leven weg. Dan heerscht weer de dood. En in dien dood de macht der zonde.

Maar neemt ge de schepping van de kinderen der menschen, gelijk God die schiep, o, dan is het alles uiteenloopend, alles onderscheiden, alles wisselend door de rijkste verscheidenheid en veelheid van vorm en gestalte, van aanleg en talenten, van geaardheid en voorkomen.

Ons menschelijk geslacht draagt een *veelvervig* kleed!

Maar vreemd, niet waar, terwijl ge dat voor het ordinaire leven nu voetstoots toestemt, sinit ge u, o, zoo telkens weer in die dorre doodsche eenvormigheid op, zoodra het aankomt *op het geestelijk leven*.

Ge zoudt het omgekeerd moeten nemen. Hoe hooger leven hoe fijner bewerktuiging en dus ook hoe rijker verscheidenheid!

Zoo zoudt ge dus in het Koninkrijk Gods de verschillen en de uiteenloopende toestanden en nooden nog veel scherper en fijner uiteen moeten houden, en u moeten voorbereiden op een veelheid van gestalten en vormen, die alle eenvormigheid tartte en met alle eentonigheid den spot dreef.

En toch, juist op geestelijk terrein schijnt het u zwaar te vallen, om het oog open en breed voor die »veelvuldige wijsheid" Gods te ontsluiten.

Op dat geestelijk terrein zoekt ge juist strenge eenparigheid, eng ineengesloten eenheid, stipte gelijkvormigheid onder allen. En als men u dat zoekt te ontpraten, vraagt ge, of dan toch de Apostel des Heeren u niet dringt, om als idealen toestand u een kerk te denken, waarin allen hetzelfde gevoelen en hetzelfde uitspreken met dezelfde woorden?

En dat is ook zoo!

Er moet ook in de Kerke Christi een heilige eenheid en gelijkheid en harmonie wezen. Juist omdat het leven hier vrij is, kan er geen saâm leven, geen saam belijden, geen saam zingen zijn, of één moet aller levenstoon, één aller zielekreet, één het lied op aller lippen wezen. En wie *deze* eenheid die de heilige Apostel eischte, uit de Kerk des Heeren wegneemt, breekt ze af en ondermijnt ze.

De gemeenschap der heiligen eischt dat één accoord van uw jubelzangen. En met belijders des Heeren, die heel anders denken, gevoelen, belijden en spreken, vindt uw ziel geen aangename verkwikking. Hun spreken maakt hen voor uw ziel niet openbaar. Er ontstaan geen banden.

Maar omdat we in Nederland, om saam één volk te zijn, allen eenzelfde taal moeten spreken, en één heilige traditie gemeen hebben, en één gemeenschappelijk belang tegenover den naburr of den vijand moeten behartigen, is het daarom eisch, dat we allen eenzelfde van buiten geleerde les napraten?

En laat de eenheid van taal en belijdenis, van zang en loflied, dan ook geestelijk geen rijke verscheidenheid van geestelijk accent, en geestelijk-eigen stijl, en geestelijk-persoonlijke dictie toe?

En als er eens werkelijk ingeleide kinderen Gods saam zijn, ontstaat dan hun hoog genot niet juist daaruit, dat ieder hunner iets eigens heeft, een eigen gave, een eigen woord, zoo als geen der anderen het heeft, en is het niet juist uit die eigen tonen, dat de melodie van het heilig Lam, en het accoord van de gemeenschap der heiligen gemengd wordt?